

MOSOLYGÓ VILÁGIRODALOM

A NÉPBOLONDÍTÓ

Martin Andersen-Nexőhöz, röviddel Szürke fény című könyvének megjelenése után, beállított egy vidéki néni. Illendően bemutatkozott, aztán bő lére eresztve elmondta, hogy elolvasta a Szürke fény-t, nagyon tetszett neki. Különösen az hatotta meg, hogy a főszereplő, Lars Peter mennyire becsületesen, emberségesen bánt mostohalányával, a kis Dittével. Annyira meghatotta, hogy elhatározta: végrendeletében ezer dán koronát hagy örökül Lars Peterre — »hadd élhessen néhány hónapig nyugalomban, békességben, gondok nélkül ez a derék ember, hiszen eleget nyomorgott«.

Nexő udvariasan végighallgatta a nénikét, aztán derűs sajnálkozással így szólt:

— Asszonyom, az ön elhatározása igazán nagyon nemes és szép, azonban sajnos, aligha lehet megvalósítani.

— Csak nem halt meg szegény Lars Peter? — rémüldözött a néni.

— Nem, nem halt meg... — tiltakozott Nexő —, hanem inkább azt mondhatnám, hogy... hogy meg sem született... nem is élt...

— Nem is élt? — hüledezett a néni.

— Nem — vallotta be bűnbánóan Nexő.

— Hát... csak úgy kitalálta?

— Olyasformán... Igen, úgy is lehet mondani, hogy csak kitaláltam — kínlódott Nexő.

A néni fölállt, megvetően végigmérté az író:

— Szégyelheti magát, ha felnőtt ember léteére így elbolondítja a népeket!

KIEJTÉS KÉRDÉSE

Mark Twain Mexikóban utazgatott. A vasúti kocsiban csakhamar összebarátkozott útítársaival.

— Mi a következő állomás? — kérdezte egyszer.

— Santa Huana — hangzott a felelet.

— Santa Juana? — csodálkozott Mark Twain.

— Uram — szólt szigorúan a mexikói — illelénk tudnia, hogy nálunk a jét háznak ejtik.

— Bocsánatot kérek, nem tudtam — mormogta Mark Twain zavartan.

A beszélgetés ezután úgy folyt tovább, mintha mi sem történt volna. Mark Twain megemléltette, hogy az elmúlt évben két hónapot töltött a Nagy Tavaknál és egész ottléte alatt kellemes, szép volt az idő.

— Mikor volt a Nagy Tavaknál? — érdeklődött az egyik mexikói.

Mark Twain elnyomott egy mosolyt, és a legkomolyabb képpel válaszolta:

— Huniusban és hulusban.

KI A BŰNÖS?

G. B. Shaw és G. K. Chesterton, a híres angol katolikus író, nemcsak irodalmi és világnézeti vitáikról voltak nevezetesek, hanem arról is, hogy ott kötöttek bele egymásba, ahol tudtak. Shaw sovány volt, mint a meszelőnyél, Chesterton pedig — akár a hordó. Egyszer társaságban találkoztak. Chesterton nem szalasztotta el az alkalmat:

— Ha magát látom — kötött bele Shawba — mindig azt hiszem, éhinség tört ki.

— Én pedig, ha magát látom — vágott vissza Shaw — azt kell hinnem, hogy maga okozta az éhinséget.

